

TROPLIGTIGHET, f. 3. Förpligtelse till trohet.

TROPP, m. 2. Se *Trupp*.

TROPPIA, v. n. 1. Marschera, gå truppvis. *T. af*, se *Aftroppa*. *T. fram, ned, ut, &c. T. in*, se *Inläga*. — *Troppande*, n. 4.

TROPPVIS, se *Truppvis*.

TROSARTIKEL, trösart'ik'l, m. 2. Väsentlig del af en troslära. (Fam.) *Det är ingen t.*, icke mycket att tro på. *Det är en t. för honom*, han tror derpå med full öfvertygelse.

TROSBEKÄNNARE, m. 3. En som bekänner sig till en troslära.

TROSBEKÄNNELSE, f. 3. 1) Offentlig förklaring af ett religionsparti eller af enskilt person, rörande dess religiösa öfvertygelse. *Den apostoliska t-n*, de tre symbola. — 2) Offentlig förklaring rörande åsigtter öfver icke religiösa föremål. *En politisk t.* — 3) Tro, lära, bekännelse.

TROSBRODER, m. 3. pl. — *bröder*. Se *Trosförvandt*.

TROSDOMSTOL, m. 2. Se *Inquisition*.

TROSED, trös-éd, m. 3. Ed, hvarigenom man förklarar sig bekänna någon viss troslära.

TROSFIENTE, m. 3. Fiende till någon viss troslära.

TROSFORDEL, trösför'm'l, m. 3. pl. — *formler*. Viss gifven formel för en trosbekännelse.

TROSFRIHET, f. 3. 1) (i allmänhet) Frihet att öppet uttala sin religiösa öfvertygelse och att dyrka Gud i enlighet dermed. — 2) (särskilt i protestantiska länder) Frihet att i religionssaker tro och bekänna, hvad man anser äga stöd i den heliga skrift, rätteligen tolkad.

TROSFÖRBÄTTRING, f. 2. Förbättring af en troslära.

TROSFÖRVANDT, c. 3. En, som bekänner sig till samma troslära som en annan. *De äro t-er. Mina t-er.*

TROSGRUND, m. 3. Lärogrund i en troslära.

TROSLÄRA, f. 1. 1) Lära om hvad som hör tros i religionsämnen. — 2) Se *Trosartikel*.

TROSKÄMPE, m. 2. pl. — *kämpar*. En, som kämpar för en troslära, isynn. den kristna.

TROSMENING, f. 2. Mening i afseende på någon religionsfråga.

TROSMÅL, n. 3. Mål, som angår trosbekännelsen. *I t.*, i fråga om trosläran.

TROSNORM, trösnör'm, m. 3. Rättesnöre för den religiösa tron.

TROSOFFER, n. 3. Offer, som någon hembar åt sin religiösa tro.

TROSMVÄNDELSE, f. 3. Öfvergång ifrån en troslära till en annan.

TROSPARTI, tröspart'i, n. 3. Medlemmarne af en och samma trosbekännelse, så vida de derigenom mer eller mindre afsöndra sig ifrån andra religionsbekännare.

TROSPUNKT, m. 3. Särskilt ämne eller fråga i en troslära.

TROSREGEL, trösrég'l, f. pl. — *reglor*. Rättesnöre för tron, hvilket bestämmer, hvad som skall antagas och föredragas som troslära.

TROSS, m. 2. 1) Tross-slaget tåg. — 2) (utan plur.) a) Mängd af vagnar, som åtfölja en armé, och hvarpå föras packning, lifsmedel, foder, jemte öfriga förnödenheter (utom ammunition). — b) De personer, som dervid äro anställda. — c) (fam.) Mängd af saker, som någon för med sig. *Hela t-en*, alltsammans. — d) (fam.) Pack, följe, bagage.

TROSSAK, trös-såk, f. 3. Mål, fråga, som angår trosläran.

TROSSBJELKE, m. 2. pl. — *bjelkar*. Bjelke i en trossbotten.

TROSSBOD, f. 2. Bod, der en trupps tross- och utredningspersedlar förvaras.

TROSSBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. (af gaml. *Trats*, inre tak, och *Botten*) Bjelkarne, som uppåra golvet i en bygdning, jemte mellan dem lagd fyllning.

TROSSDRÄNG, m. 2. Dräng, som är anställd vid en armés tross.

TROSSFANA, f. 1. 1) Fana, som fordom på marsch bars framför trossen. — 2) Fana, som brukas vid utstickning af läger.

TROSSHÄST, m. 2. Häst, som tillhör en armés tross (hem. 2, a).

TROSSKUSK, m. 2. Kusk, anställd vid en armés tross.

TROSSKÄRRA, f. 1. Kärra, tillhörande en armés tross.

TROSSPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. Pojke, som tjenstgör vid en armés tross.

TROSS-SLAGEN, a. 2. neutr. — *et. T-et tåg*, som består af tre parter och är slaget medsols.

TROSSVAGN, m. 2. Vagn, tillhörande en armés tross.

TROSTVÅNG, n. 3. Det slags tvång, då en kyrka fordrar, att alla dess bekännare skola tänka lika i trossaker och antaga allt för sanning, hvad trosläran påstår och utgifver för gudomlig uppenbarelse.

TROTJENARE, m. 3. (egentl. *Tro tjenare*, af *Tro*, III) Hederstitel, som tillkommer lägre embetsmän med kunglig fullmakt.

TROTS, trå'tts, n. sing. 1) Härdnackadt motstånd emot en främmande vilja, som verkligen eller blott skenbart gör intrång i våra rättigheter, och hvilket uttalar sig i åtbörder, ord eller handlingar. *Jag skall göra det, honom till t.*, tvärt emot hans vilja, befällning. *Till t. emot lagen, emot sunda förnuftet*, tvärt emot lagen, i strid med sunda förnuftet. *Bjuda någon t.*, trotsa någon. — 2) Hög grad af förtröstan till egna krafter eller främmande hjälp. — 3) Stolt eller öfvermodig förklaring, att man ej vill gifva vika för någon, ej rätta sig efter något; uppförande, som utvisar sådant tänkesätt. *Visa t. emot någon. Jag bekyrrar mig ej om hans t. och hot. Göra något på t.*, för att visa trots. — *I trots af* ell. blott *Trots*, prepositionellt uttryck, som betyder: Tvärt emot, oakadt. *T. hans stränga förbud. T. hans gifna löfte. T. alla olyckor.* — Brukas äfven, för att beteckna, att någon är eller gör något fullt ut lika bra som en annan, t. ex.: *Jag kan göra det lika bra som t. han. Han vet så mycket som t. någon*, som någon annan, vare hvem som helst.

TROTSA, trå'ttsa, v. a. o. n. 1. 1) Öppet visa, att man ej fruktar någon. *T. en fiende. T. ej för mycket.* (Fig.) *T. farorna, döden. T. lagen*, öppet bryta emot den. — 2) Utfordra, utmana. *Jag t-r er att finna något fel*, ni kan ej &c. *Jag t-r hvem som helst att göra det bättre*, ingen kan &c. — 3) Öfvermodigt förtrösta på. *T. på sin rikedom.* — *Trotsande*, n. 4.

TROTSIG, trå'ttsigg, a. 2. 1) Trotsande; fallen för att trotsa. *En t. karl. EU t-t hufvud*, trotsig människa. — 2) Som uttrycker, tillkännagifver, innehåller trots. *T. min. EU t-t bref.*

TROTSIGHET, trå'ttsighét, f. 3. Trotsigt sinne, uppförande.